

ROMANA

Katrina Cudmore
Most sikerülni fog

Trish Wylie
Születésnapra

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Katrina Cudmore, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021
A ROMANA 707. eredeti címe: *Second Chance with the Best Man*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)
• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Trish Wylie, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2021
A ROMANA 708. eredeti címe: *Marriage Lost and Found*
(Harlequin Mills & Boon, Tender Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2008)
• Magyarra fordította: Bosnyák Edit
Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 707-708. számában, 2021
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-218-2

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Katrina Cudmore

Most sikerülni fog

1. FEJEZET

Amint megállt, az állat azonnal felugrott a kocsira, és az ablakhoz nyomta a pofáját.

– Jó kutya! – ismételte Hannah McGinley egyre idegesebben. – Okos kutya. De most menj el szépen, jó? ... Tűnés! Takarodj! – kiáltott rá azután az ebre, határozottságot tettetve. A dög ugatva rohant a kocsi mellett, mióta csak a kocsi behajtott a Bonneval-kastély kapuján. Hannah úgy megijedt tőle, hogy kis híján félrekapta a kormányt, és nekiment a felhajtó mellett sorfalat álló hatalmas gyertyánok egyikének.

Mivel farmon nőtt fel, pontosan tudta, hogy nincs mitől félnie. Csak sajnos mégis félt. A családja körében mindig is nagy derűtséget keltett ez a megmagyarázhatatlan rettegése a kutyáktól. Még akkor is tartott tőlük, ha picik voltak, nem ilyen hatalmas szörnyetegek, mint ez itt, amelyik simán át tudta volna harapni a torkát.

Kétségbeesetten pillantgatott a kastélybejárata felé, és remélte, hogy hamarosan a megmentésére siet valaki. Csak meghallották ennek a sátán kutyájának a hangos ugatását, nem?

Hannah immáron sokadszor tette fel magának a kérdést, vajon jó ötlet volt-e elvállalnia barátnője, Lara franciaországi esküvőjének lebonyolítását. Ami rendes körülmények között természetesen nem is lett volna kérdés, de sajnos nemrég beleszeretett a vőlegény fivérébe, Laurent Bonnevalba, aki azonban pár randevút követően szakított vele. És most ő, Laurent lesz az öccse esküvői tanúja, ráadásul az egész ceremóniát az ő birtokán rendezik meg. Hannah egyedül abban reménykedhetett, hogy nem sokat fogja látni a férfit, hiszen rengetegen lesznek, meg aztán profiként bízott benne, hogy képes lesz magára erőltetni a szenvtelenség álarcát.

A közönyös arckifejezést szorgalmasan gyakorolta már azóta, hogy a különben Manchesterben élő Lara és François meglátogatták Londonban, és megkérdezték, összeadná-e őket. Hannah már a kéréstől is elérezékenyült, hiszen ez csak a negyedik esküvője lesz. Többször is visszakérdezett, biztosan azt akarják-e, hogy ő vezényelje le a szertartást. A jegyespár erre összenézett, aztán Lara előrehajolt a kávézó asztala fölött, megfogta Hannah kezét, és ezt mondta:

– Hétéves korunk óta ismerjük egymást. El sem tudok képzelni szebbet, mint hogy te áldd meg a házasságunkat.

– És a családotok...? Ők is egyetértenek veletek abban, hogy én celebráljam az esküvőt?

Azon a napon, a londoni kávézóban Hannah azt is megállapította, mennyire hasonlít egymásra a két Bonneval fivér. François-nak ugyanolyan sötétbarna, hullámos haja volt, ugyanolyan erős álla, ugyanolyan széles járomcsontja. A szeme is kék volt, de nem olyan világítóan hideg-kék, mint a bátyjáé. És a hangja is sokkal lágyabban csengett, amikor válaszolt:

– Laurent lesz az esküvői tanúm.

Hannah nagyot nyelt. Nem akarta elrontani az ifjú pár örömét. Azzal sem szívesen dicsekedett volna, hogy ostobaságában beleszeretett Laurent-ba.

Londonban jöttek össze, ám a férfi néhány hónapja visszatért cognaci birtokára, a cége székhelyére, és kerek pereg megmondta Hannah-nak, hogy nem szeretné folytatni a kapcsolatukat. Az elmúlt időszakban Hannah rengeteget gondolkodott a szakításon, de a fájdalom, a csalódottság és a megalázottság érzése annyira a hatalmába kerítette, hogy már-már attól tartott, ki sem tud mászni a gödörből, ahová Laurent döntése taszította. Talán mert a francia férfi volt az első, akibe tényleg beleszeretett? Elég szálnalmas, ha jobban belegondolunk, hiszen Hannah már a huszonkilencedik évét taposta. Ennek ellenére tény, hogy Laurent-ig senkivel sem találkozott, aki igazán megérintette volna a szívét.

Eleinte próbált ellenállni az erős vonzalomnak, de aztán rájött, hogy nemsokára harminc lesz, nincs mire várnia. Jó állása van, a pénzügyi világban már sikerült bizonyítania, miért ne összpontosíthatna most egy kicsit a magánéletére? Miért ne tehetné kockára a szívét? Hiszen Laurent mégsem akárfki: legjobb barátnője szerelmének a bátyja – ha benne nem bízhat, akkor

senkiben. Így aztán fejest ugrott ebbe a szerelembe, hogy aztán tíz hónappal később összetört szívvel próbáljon magához térni a csalódásból.

Hannah összerezsent, amikor a hatalmas kutya farka még egyet puffant a kocsi ajtaján, de aztán az állat hirtelen megfordult és elszaladt: eltűnt a kastély egyik négyszögletű saroktornya mögött.

A lány felsóhajtott, de nem sokáig tartott a megkönnyebbülése: hamarosan visszatért a kutya, méghozzá Laurent Bonneval kíséretében. Amikor észrevette az autót a feljárón, a férfi megtorpant, és a szeme fölé emelte a kezét, hogy az éles napfény ellenére megnézhesse, ki az.

Hannah nem szállt ki. Várt, míg Laurent újra elindult feléje. Próbálta nem észrevenni, hogy rövidnadrágot és testhez simuló, szűk pólót visel, amely szépen hangsúlyozza izmos, domború mellkasát. A bőre fénylett az izzadságtól.

Hannah nyelt egyet, és egyszerre elöntötte a forróság.

A férfi hamarosan odaért hozzá, és lábhoz parancsolta a kutyát, mely engedelmesen lefeküdt.

– Hannah... Jól vagy? Minden rendben?

A hangja hallatán a lány szíve nagyot dobbant.

Eszébe jutottak a hangüzenetek, amelyeket Laurent hagyott a mobilján, és amelyek hatására mindig fülig pirult. Eszébe jutottak a bókók, amelyekkel a férfi elhalmozta. Az édes semmiségek, amelyeket szeretkezéskor suttogott a fülébe... Milyen boldog volt akkor!

Vett egy nagy levegőt, és próbálta az emlékezetébe idézni, hogy már túltette magát Laurent-on. Az élete más irányba megy tovább. Hogy merre, azt még nem döntötte el. Maradhat a pénzügyi szférában, ahol még választhat is, hogy Londonban vagy Szingapúrban szeretne dolgozni. És határozhat úgy, hogy mostantól kizárólag párok összeadásával foglalkozik. Mindegyik lehetőségnek megvoltak a maga előnyei, de Hannah-t jobban vonzotta az utóbbi. Hát nem gyönyörű, ha az ember annak szenteli az életét, hogy segít még szebbé tenni egy fiatal pár életének legcsodásabb napját?

Most azért van itt, hogy Larát támogassa, és a lehető legszebb esküvőt hozza össze a számára. Laurent Bonneval jelenléte nem több holmi kis zavaró körülménynél. Kevés ő ahhoz, hogy tönkrementen egy kellemes hétvégét!

Itt az ideje, hogy Hannah felöltse a kedves, de szenttelen arckifejezést, amelyet olyan jól begyakorolt. Csak sajnos minden porcikája remegett, a kezét és a lábát is beleértve. Mintha a teste a legkevésbé sem akart volna együttműködni vele.

Üdvözlés helyett pedig csak ennyit tudott kinyögni:

– Hálás lennék, ha bezárnád valahová ezt a bestiát.

Laurent láthatóan meghökkent Hannah rideg hangja hallatán. Némán a kutyára nézett, majd az istálló irányába mutatott, mire Bleu feltápászkodott, és eltrappolt abba a boksza, a lovak mellé, ahol aludni szokott.

Hannah az állat után nézett.

– Biztos, hogy nem jön vissza?

– Hallottam, hogy megugatott. Nagyon megijesztett? – kérdezte a férfi.

– A te kutyád? – kérdezett vissza Hannah.

– Igen.

A lány vágott egy grimaszt.

Laurent tudta, hogy Hannah fél a kutyáktól, és szemrehányást tett magának, amiért nem zárta be Bleu-t. Lara ugyan mondta neki, hogy Hannah ez idő tájt érkezik, de a kutya olyan szemmel nézett rá, amikor be akarta zárni az istállóba, hogy gyorsan letett a tervéről, és megengedte neki, hogy elkísérje a szokásos esti sétájára.

– Tudom, hogy félelmetes jelenség, de hidd el, valójában szelíd, mint a bárány. Valószínűleg csak üdvözölni akart.

– Hát, köszönöm szépen, az efféle üdvözlésből inkább nem kérek. Nagyon félelmetes állat. Milyen fajta? Sosem láttam még csak hasonlót sem.

– Nagy gascogne-i kék kopó, és kedves, ragaszkodó jószág, nekem elhiheted. Ígérem, hogy nem fog visszajönni.

Hannah boldogtalanul bámult rá egy darabig, aztán nagyot sóhajtott, kivette a táskáját az anyósülésről, és kiszállt.

Laurent még mindig nem tudta elhinni, hogy az öccsék Hannah-t kérték fel az esketésre. François ismerte a kettejük közös múltját, mégsem hagyta magát lebeszélni Hannah-ról. Annyi engedményre volt csak hajlandó, hogy megígérte, Larával a kastélyban töltik a hétvégét, nehogy ő kettesben maradjon Hannah-val.

– Jól utaztál?

– Túrhetően. – A lány a csomagtartóhoz lépett. – Szeretnék mihamarabb beszélni Larával, ha lehet. Merre van?

A jelek szerint ő sem nagyon akar kettesben maradni vele.

– Lara nincs itt – mondta a férfi, és az ajkába harapott. – Az előbb hívott. Azt mondta, téged is próbált elérni, de nem tudott. A lényeg, hogy ma Bordeaux-ban alszanak.

Hannah elhúzta a száját.

– A csudába! – dünnyögte, és elővette a telefonját. – Úgy látom, még nem állt át a mobilom az itteni hálózatra. – Mit keresnek Bordeaux-ban?

– Apáméknál vannak látogatóban. Apa nem tudta, hogy már ma délután ide akarnak utazni, és asztalt foglalt nekik estére valami mulatóba, hogy bebizonyítsa, Bordeaux-ban is van éjszakai élet. Lara és Façoise pedig nem akarták megbántani, inkább úgy döntöttek, ott alszanak.

Hannah kétkedve pillantott a kastélyra.

– És akkor ki alszik itt?

– Mi ketten – hangzott a válasz, és a lány szeme tágra nyílt a rémülettől.

Laurent dühösen nézett vissza rá. Természetesen tudta, hogy Hannah nincs odáig érte, de azért ezt nem kellene ilyen nyilvánvalóan és percenként az orra alá dörgölnie!

Aztán hirtelen elfogta a lelkifurdalás, mert egyedül ő tehet róla, hogy Hannah most ilyen ellenérzésekkel viseltetik iránta. A legkevesebb, amit megtehet, hogy mindkettejük számára a lehető legelviselhetőbbé teszi ezt a hétvégét.

A bejárathoz kísérte a lányt.

– Megmutatom a szobádat. A kastély személyzete mára szabadnapot kapott, hiszen az elkövetkező két nap rengeteg dolguk lesz az esküvő miatt.

Sóhajtott egyet, amikor beléptek a hűs előcsarnokba. Az ódon falak elég jól megbirkóztak a Dél-Franciaországra nyáron oly jellemző forrósággal, de Laurent még most is szenvedett tőle egy kicsit. Lehet, hogy nemcsak az időjárás tehet róla, hanem Hannah is? Régebben is mindig melege volt a lány jelenlétében.

Hannah rózsaszín, ujjatlan blúzt, sárga rövidnadrágot és ugyanolyan árnyalatú edzőcipőt viselt, sötétbarna haját lófarokba kötötte. A szépsége, kislányos bája egyáltalán nem kopott meg, mióta ő nem látta, sőt.

Laurent megrázta a fejét, és halkán szitkozódott a bajusza alatt. Tudta, hogy csúnyán bánt Hannah-val, és a lány jobbat érdemel nála.

Önkéntelenül is az első találkozásukra gondolt. A jachtján látta először a lányt, ahová az öccse menyasszonya, Lara vitte magával. A legjobb barátnőjeként mutatta be Hannah-t, ám Laurent érdeklődését nem ezért keltette fel. Hanem mert Hannah görcsösen próbált kitérni az útjából, és ez új és érdekes volt számára.

A rákövetkező héten telefonon meghívta egy italra, Hannah azonban nemet mondott. Aztán vacsorapartit rendezett a házában, ahová szintén meghívta Hannah-t. Ide elment a lány, de sajnos korán hazaindult, mert másnap hajnalban Párizsba kellett repülnie. Laurent egész este nem tudta levenni róla a szemét, kedves, természetes lénye elvarázsolta. Azt is érezte, hogy Hannah sem közömbös iránta.

És igaza is lett.

A későbbiekben egyre gyakrabban összefutottak valahol. Ilyenkor Laurent újra és újra meghívta egy italra, de Hannah mindig csak nevetett, és nemet mondott.

A fordulópontot egy újabb jachtkirándulás hozta el. Hannah itt már nem kérette magát, ekkor

kezdődött a viszonyuk...

A férfi most felvezette vendégét a márványlépcsőn a második emeletre, ahol a folyosó végén volt Hannah szobája. A lány nagy szemeket meresztett a kézzel festett tapéta és a XV. Lajos korabeli bútorok láttán.

Laurent tétován megállt a küszöbön. Még mindig elmerült az emlékeiben. Tíz hónapig tartott a kapcsolatuk, egyre gyakrabban találkoztak, egyre jobban érezték magukat együtt, egyre erősödött az egymás iránti vonzalmuk. Laurent egy ponton meg is rémült, mert nem hitt a szerelemben és az élethosszig tartó kapcsolatokban. A szülei nem szolgáltattak valami jó mintát.

Hannah egyszer elvitte a saját szüleihez, így Laurent láthatta, hogy vannak családok, amelyek tagjait tényleg gyöngéd szeretet fűzi egymáshoz, de ettől még nem változott meg a hozzáállása. Nagyon megdöbbsent, amikor Hannah bevallotta neki, hogy megszerzi az engedélyt, hogy polgári úton párokat adhasson össze. Először azt hitte, a lány csak viccel, pedig nagyon is komolyan gondolta. A nő, akiről ő azt hitte, hogy csak a szakmai előmenetel érdekli, tényleg arra vágyik, hogy egy olyan intézményt szolgáljon, amit Laurent reménytelenül feleslegesnek és elavultnak tart: a házasságot?

Ekkor döbbsent rá a férfi, hogy nem illenek egymáshoz, nem lehet közös jövőjük. Ezért azonnal szakított Hannah-val, és visszatért Franciaországba.

Nehéz beszélgetés volt, annyi szent. Vaknak kellett volna lennie hozzá, hogy ne lássa, mekkora fájdalmat okozott a lánynak. Mégsem bánta meg, hogy szakított vele. Úgy vélte, Hannah jobbat érdemel nála. Olyan, aki hozzá hasonlóan hisz a szerelemben és aki állandóságot, biztonságot tud nyújtani neki.

Laurent úgy vélte, aligha lesz könnyű ez a mostani hétvége. De valahogy ki kell bírniuk egymást, hiszen nincs kizárva, hogy a későbbiekben is találkozni fognak. Talán ez a mai délután alkalmas lesz arra, hogy lerakják egy másfajta, baráti viszony alapjait.

– Van kedved velem vacsorázni? – kérdezte könnyedén.

2. FEJEZET

Hannah meglepetten bámult a férfira. Csodálta azt a képességét, melynek segítségével máris elfelejtette mindazt, ami a múltban történt köztük. Valahol sértette is a dolog, meg persze dühítette, ugyanakkor irigyelte is miatta Laurent-t. Első gondolata az volt, hogy visszautasítja az ajánlatot, hisz ahhoz aztán végképp nem volt kedve, hogy együtt vacsorázzanak, édeskettesben.

Elgondolkodva végigmérte a férfit, és megállapította, hogy még mindig ő a legvonzóbb pasi, akivel valaha találkozott.

Válasz helyett kitette az asztalra a laptopját, és felnyitotta.

– Nos, előbb jógáznom kell, aztán pedig zuhanyozni szeretnék, vagyis legalább egy óra, mire elkészülök. Ha neked nem jó így, nem kell megvárnod, nyugodtan elmehetsz egyedül.

Laurent azonban csak bólintott, és ellépett az ablaktól.

– Rendben, akkor egy óra múlva odalent találkozunk.

Azzal magára hagyta a lányt.

Hannah becsukta mögötte az ajtót, és nekidőlt. Még mindig nem tudta elhinni, hogy kettesben van ebben a hatalmas házban Laurent-nal. Miután a férfi hazatért Angliából, hogy átvegye a világhírű konyakot gyártó családi vállalkozás irányítását, a szülők egy másik vidéki birtokra költöztek, mely hasonló méretű volt, ezt Larától tudta. A barátnője mindig is arról áradozott, milyen nagy és gyönyörű ez a kastély. Hannah ellenben csak most kezdte felfogni, valójában milyen gazdag és hatalmas Laurent családja.

Ez nem az ő világa volt. Az előkelő környezet csak még inkább előhozta a kisebbségi érzését, amit pedig rendes körülmények között elég jól el tudott rejteni.

Sosem mondta Laurent-nak, hogy szereti, amiért most hálás volt a sorsnak. A férfi sem tett soha hasonló vallomást. Utoljára akkor beszéltek, amikor Laurent szakított vele – „Hannah saját érdekében”, hangsúlyozta többször is, ami különösen bántó volt, legalábbis a lány szerint.

Miután befejezte a jógázást, és lezuhanyozott, belebújt egy szűk szabású, térdig érő ruhába, melyhez a karcsúságát hangsúlyozandó, feltett egy aranyszínű övet. Mielőtt elhagyta volna a szobát, kinézett az ablakon, és megcsodálta a hatalmas, levendulabokrokkal övezett úszómedencét odalent a kertben. Hátrébb a Charente folyó kanyargott a medrében, erről még Laurent is mesélt neki annak idején, pedig nem sokat beszélt a hazájáról.

Nem sokkal később a lány lement a földszintre. A férfi még nem volt ott, így a nagy tájképeket nézte sorra, melyek az előcsarnokot díszítették. Nem sokkal később lépteket hallott a háta mögül. Hannah ekkor megfordult, és rámosolygott a férfira, aki sötétkék vászonnadrágot és világoskék inget viselt, a haja pedig nedves volt a zuhanyozástól.

– Mehetünk? – kérdezte Hannah-tól, aki némán bólintott, és követte az ajtóhoz, ahol habozva megtorpant.

– Odakint van?

A férfi kissé tanácstalanul bámult rá, mintha nem tudná, miről beszél, de aztán hirtelen leesett neki a tantusz.

– Ó, nem, nincs! Bleu pontosan tudja, hogy ha a helyére küldtem, ott kell maradnia.

Hannah ennek kellenére kissé szorongva követte a férfit a kavicsos úton.

– A szüleidtől örökölted? – kérdezte, amikor a kastély mögötti garázsokhoz értek.

Laurent kinyitotta az ajtót.

– Bleu-t? Nem. Az autót ellenben igen – mutatott az ezüstszínű sportkocsira. – Apám gyűjti a régi autókat, és ez a kocsis is a gyűjteményéhez tartozott. Eredetileg el akarta adni, de anyám lebeszélte róla. Én meg úgy gondoltam, ma estére tökéletes választás lesz.

– És Bleu? Ő honnan van?

Laurent kinyitotta a kocsis ajtaját, és helyet foglalt a volán mögött.

– A birtokon találtam egy este, séta közben – mesélte. – Vinnyogást hallottam, aztán megláttam egy sovány kiskutyát. Azonnal hazavittem, orvost hívtam hozzá, de még így is félő volt, hogy nem marad meg. Végül azonban győzött az élni akarása. Bleu egy szelíd óriás, aki még soha senkit nem bántott. De ha félsz tőle, akkor nem engedem ki, amíg itt vagy.

Hannah nyelt egy nagyot, és beült a férfi mellé. Laurent olyan kedvesen beszélt a kutyáról, és közben annyi szeretet csillogott a szemében!

– Nem – rázta meg a fejét. – Nem akarom, hogy miattam bebörtönözd. Nem lenne tisztességes vele szemben. Inkább majd megpróbálom elkerülni.

Laurent biccentett, majd indított, és kihajtott a garázsból.

– Még nem is mesélted, miért félsz ennyire a kutyáktól.

A lány megvonta a vállát.

– Nem emlékszem. Amióta az eszemet tudom, félek tőlük, és kész.

Persze ez nem volt egészen igaz. Valójában jól emlékezett arra az időszakra, amikor nem rettegett a négy lábúaktól. De mint sok minden más fájdalmas dolgot a gyerekkorából, ezt is igyekezett jó mélyre temetni magában.

Hannah-t ugyanis hétéves korában a rendőrség hozta el a biológiai szüleitől, mert ott veszély fenyegette, azóta élt a mostani családjával.

A férfi homloka ráncba szaladt, és Hannah egy másodpercig azt hitte, tovább fogja kérdezgetni. De aztán Laurent rálépett a gázra, és rákanyarodott a keskeny és kanyargós országútra, mely oly jellemző volt Cognac tartományra.

A meleg szél Hannah hajába kapott, és a lány minden szorongása ellenére egészen megrészegült a nyári este illatától. No meg Laurent közelségétől, mert az autó egyáltalán nem volt nagy, a combjukat legfeljebb néhány centiméter választotta csak el egymástól. Az út mentén hatalmas napraforgóablák sárgáltak, szőlőültetvények zöldelltek, a földterületeket pedig alacsony sövények választották el egymástól. De hiába próbált a lány a környezet szépségére összpontosítani, Laurent-től nehezen tudott volna elvonatkoztatni.

Végül beértek egy kis faluba, ahol a kőházakat kékre mázolt ablaktáblákkal díszítették. A központban egy kocsmát láttak, az előtte üldögélő férfiak lelkesen intettek nekik, ahogy elhaladtak mellettük. Laurent csak a falu végén állt meg, egy Villa Marchand nevű helyen. A kétszintes, jázminbokrokkal és vadrózsával körbeültetett épület két oldalán végtelen legelők nyújtóztak, hátul a folyó kanyargott lustán.

Laurent leparkolt, és kiszállt a kocsiból, a lány pedig követte befelé az épületbe. A falak krémszínűek voltak, a kanapék és fotelek fehérek, a fabútorok viszont egészen sötétek.

– Mi ez a hely? – kérdezte csodálkozva a lány.

Laurent meglepve pillantott rá, mintha nem értené a kérdést.

– Ez itt a nászajándékom François és Lara számára. Egy nyári lak. Az öcsém itt kérte meg Lara kezét, úgyhogy remélem, gyakran jönnek majd ide.

– Hiányzik neked? Már úgy értem, François.

A férfi elmosolyodott.

– Igen, de ezt el ne áruld neki!

– Ami azt illeti, bármikor visszatérhetnél Angliába, és akkor többet lehetnétek együtt.

Laurent megrázta a fejét, az arca zárkózottá vált.

– Nem. Sosem fogom többé elhagyni Cognacot. Most már ez az életem.

– Nahát! – adta a csodálkozót Hannah. – Régebben éppen az ellenkezőjét hangoztattad. Hogy az égvilágon semmi nem köt ide.

– Változnak az idők.

– De az emberek nemigen.

– Igazából én nem is...

Hannah megbánta, hogy olyan éles és számonkérő volt.

– Végül is nem számít. Miért ne gondolhattad volna meg magad, ugyebár... Egy dolog azonban biztos. Az én ajándékomhoz, a biopamutból készült törölközőkészlethez képest te ugyancsak

kivágtad a rezet.

Laurent nevetett.

– Á, igen, tényleg, ilyen pont is volt az ajándéklistájukon. Apám barátai nevettek is rajta eleget.

Hannah mosolygott, de ami azt illeti, elég kényszeredetten. Valójában csöppet sem volt könnyű kettesben lennie Laurent-nal, és úgy tennie, mintha mi sem történt volna.

Feszélyezett csönd támadt, és amikor Hannah felnézett, rajtakapta Laurent-t, hogy őt bámulja. Elvörösödött, és egyszerre megint elkapta a vágyakozás, amelybe minden porcikája beleremegett.

Mintha a férfi is felfigyelt volna a dologra, mert azonnal hátrált egy lépést. Hannah pedig azon kezdett töprengeni, hogy hibát követett el, amikor idejött vele.

– Hogy s mint vagy mostanság? – kérdezte meg Laurent, de nyilván csak azért, hogy megtörje a kényszeredett csendet.

Hannah meglepetten összerezett, a férfi hangja ugyanis meglepően melegen és együttérzően csengett.

– Remekül – vágta rá megjátszott derűvel. – Rengeteg minden történt, sok a dolgom. Emily nővérem múlt ősszel férjhez ment, Corának pedig már az első gyereke is megszületett. Kislány, a neve Diana, és igazán tündéri.

A férfi mosolygott, Hannah pedig hálát adott a sorsnak, hogy túlélte a kínos másodperceket. Valóban a testvéreiként szerette Corát és Emilyt, akikkel együtt nőtt fel, és akik valójában az örökbe fogadó szülei gyermekei voltak. Ugyanakkor kicsit irigyelte is őket a harmonikus magánéletükért. Mert ő nemcsak hogy magányos volt, de el sem tudta képzelni, hogy valaha olyan boldog lehet, mint Cora vagy Emily.

Laurent összerezett, amikor meghallotta a Hannah hangjából kicsendülő szomorúságot. A lány tagadhatatlanul ugyanarra vágyott, amit a nővérei már megtapasztaltak: házasságra, családra, gyerekekre. Olyan életre, amelyet ő sosem tudna megadni neki.

Intett a lánynak, hogy kövesse.

– Gyere, megmutatom a házat. Megbízom ugyan egy belsőépítész a helyiségek újragondolásával, de te mégis csak jobban ismered Larát. Hátha eszedbe jut pár dolog, ami tetszene neki.

Hannah belépett az ultramodern konyhába, és kipillantott a kertre néző ablakon.

– Larának nem is jártak itt, mióta elkezdted felújítani a házat?

– Nem, a lánykérés óta nem. Az esküvő előtti éjszakát eredetileg itt akarták tölteni, de azt füllentettem François-nak, hogy baj van az elektromos vezetékekkel.

– És mikor árulod el, hogy nekik szánod a házat?

– Megkapják a kulcsot nászajándékba, az esküvőjük napján. A nászéjszakájukat már itt tölthetik.

Hannah arcát kedves, meleg mosoly ragyogta be. Ugyanaz a mosoly, amelyet Laurent Londonban oly gyakran látott az arcán, és amelyet annyira szeretett. Most jött csak rá, mennyire hiányzott neki a lány. A kedvessége, a pusztalénye, a jelenléte.

– Biztosra veszem, hogy Lara nagyon fog örülni. Mindig is vágyott saját kertre.

– Van egy kis notesz a parafa táblára tűzve, oda felírhatod, ha eszedbe jut valami, ami hiányzik. Én addig kimegyek, és szétnézek a kertben, hogy minden munkát elvégeztek-e, amit megbeszéltünk.

Kiérve Laurent úgy tett, mintha a terasz kövezetét ellenőrizné, pedig egyetlen célja volt csupán: hogy minél távolabbra menekülhessen Hannah-tól és a mosolyától.

Hannah azonban nemsokára utánajött, és átadott neki egy listát, amin olyan dolgok szerepeltek, mint például frottírköntös, pezsgő, belga csokoládé, koffeinmentes kávé, végezetül pedig egy nagy, kétszemélyes függőágy. Az utolsó ponthoz érve Laurent meglepetten kapta fel a fejét. Hannah azonban csak mosolygott, és a háztól nem messze, a folyónál álló két jókora fára mutatott.

– Arra gondoltam, hogy a nászéjszakájukon biztosan szívesen kifelé mennének oda, a szabad ég alá, hogy csodálhassák a csillagokat. – Hirtelen elhallgatott, a férfi pedig élt a lehetőséggel, és megkérdezte:

– Lara is ugyanúgy szereti a csokoládét, mint te?

Ez célzás volt a javából, Hannah ugyanis rendszerint szeretkezés után érzett leküzdhetetlen

vágyat a csokoládéra.

– Én mostanában távol tartom magam mindentől és mindenkitől, aki vagy ami káros az egészségemre – vágott vissza a lány.

Laurent mosolyt erőltetett ugyan az ajkára, de érezte, hogy ez neki szólt, és meg is érdemelte.

Hannah összefonta a karját a mellén, és eltöprengett.

– Tudom már, mi az, ami a legjobban hiányzik a házból. A családi fotók. Attól lenne igazán személyes az egész. Ha gondolod, szívesen átküldök neked párat Laráról és a családjáról.

– Fogalmam sincs, a mi családunkról mikor készült utoljára olyan fotó, amelyiken mindenki rajta volt – válaszolta elgondolkodva Laurent.

– Apád betegsége miatt? – kérdezte óvatosan a lány.

– Nem is tudom... Lehet, hogy annak is szerepe van benne – hangzott a kitérő válasz, majd Laurent tett pár lépést a folyó felé, és a parthoz kikötött vadonatúj csónakra mutatott.

– Mi lenne, ha csónakkal mennénk vacsorázni? Az étterem is a folyó partján fekszik, nagyjából tíz perc, és ott vagyunk.

A választ meg sem várva beugrott a csónakba, mely veszedelmesen imbolyogni kezdett. Hannah nevetett, és azonnal követte a példáját. Bár arra azért ügyelt, hogy a férfitől a lehető legtávolabb foglaljon helyet.

Laurent könnyedén evezett a nem túl erős sodrással szemben, Hannah pedig érdeklődve csodálta meg az ápolt kerteket, amelyek mellett elhaladtak. Látott egy újságot olvasó hölgyet nyugágyban, egy férfit, aki a bokrokat nyírta, egy családot, amelyik kinn a kertben, egy nagy tölgyfa alatt vacsorázott. Őket igencsak irigyelte. Vajon neki is kijut majd egy pici a családi boldogságból?

Ahogy idáig jutott gondolatban, rájött, hogy haragszik Laurent-ra.

Miért tört be az életébe, miért állított mindent a feje tetejére? Azért, hogy aztán valami mondvacsínált ürüggyel faképnél hagyja? És ő vajon miért hagyta, hogy a férfi összetörje a szívét?!

Miközben azt figyelte, milyen könnyedén forgatja Laurent az evezőt, próbált a férfi hibáira összpontosítani.

Arra, milyen sokat dolgozott. Arra, hogy bár látszólag szerette a társaságot, valójában végtelenül zárkózott volt.

– Most elég ijesztő vagy, tudod? – törte meg a csendet hirtelen Laurent.

Hannah összerezte.

– Tessék?

– Úgy nézel rám, mintha azon töprengenél, hová fogod elásni a hullámat, miután kitekerted a nyakam – nevette el magát a férfi. – És erről eszembe jutott valami. Akkor néztél rám hasonlóan, amikor egyszer partit adtunk a lakásomon a kollégáidnak. Emlékszel?

– Hogy is felejthetném el! – Akkor veszték össze először. – Elkéstél a partiról, ahol te voltál a házigazda. A vendégek jó egy-másfél óráig cikiztek engem, hogy vajon valóban létezel-e, vagy csak kitaláltalak.

– Amitől aztán jó dühös lettél, és amikor végül megérkeztem, majdnem leharaptad a fejem.

Utána persze kibékültek, és miután elmentek a vendégek, szenvedélyesen szeretkeztek a hálósobaszőnyegen.

Hannah lesütötte a szemét, mert egyszerre elviselhetetlennek tűnt a vágyakozás és a fájdalom, ami megrohanta.

– Mi újság a munkahelyeden? – érdeklődött Laurent.

– Előléptettek – mondta Hannah. – Bár ha el akarom fogadni az állást, Szingapúrba kell költözöm.

Ekkor látták meg a parton a *La Belle Epoque* feliratú táblát, mire Laurent a mólóhoz épített lépcső felé kormányozta a csónakot.

– Ez remekül hangzik – felelte, és ügyesen kikötötte a járművet a korláthoz. – Mikor költözöl? – Mivel nem kapott választ, gyanakodva hozzátette: – Csak nem akarod visszautasítani az ajánlatot?

– Még azt sincs kizárva, hogy visszautasítom – vont vállat Hannah. – Nem döntöttem el.

– Van valakid? Úgy értem, találkozgatsz valakivel mostanában?

Hannah próbálkozott ugyan párszor a randizással, de senkivel sem fordult komolyra a dolog. A jelek szerint képtelen volt újra megbízni a férfiakban.

– Hát te? Jársz valakivel? – fordította meg a kérdést válasz helyett.

Laurent nem felelt. A partra ugrott, aztán a kezét nyújtotta, hogy a lányt is kiségtse. Egy pillanatig egészen közel voltak egymáshoz, szinte a másik szívdobbanását is hallották.

– Szóval akkor randizgatsz valakivel – ismételte meg Hannah, aki úgy vélte, a hallgatás beleegyezés.

A férfi megrázta a fejét.

– Nincs időm ilyesmire. Túlságosan leköt a munkám.

– Hiszen akkor is nagyon sokat dolgoztál, amikor mi ketten találkozgattunk – mutatott rá Hannah.

– Igen, de a helyzet időközben megváltozott. Egy családi vállalkozás irányítása sokkal bonyolultabb dolog... Meg aztán azok után, ami kettőnk között történt, nem nagyon volt kedvem újra randizni.

A lány meglepetten kapta fel a fejét.

– De hiszen te szakítottál velem! Te akartad így...

Igen, amikor szakított Hannah-val, az új, franciaországi feladataira hivatkozott, meg arra, hogy ők ketten nem ugyanazt akarják az élettől. Ez utóbbi Laurent olvasatában azt jelentette, hogy nem akar megnősülni. Ám a valódi okot nem kötötte a lány orrára, nevezetesen, hogy képtelen szoros, tartós kapcsolatokra, mert kamaszkora óta nem bízik az emberekben.

Egy másodperccel később léptek zaja hallatszott a hátuk mögül. Gabriel, az étterem tulajdonosa sietett az üdvözlésükre, aki azonnal a teraszra vezette őket, az egyik legjobb asztalhoz, ahonnan csodás kilátás nyílt egy közeli vízimalomra.

Falusi gyerekek játszottak nem messze a folyóparton, idáig csengett a nevetésük.

A vendéglős felvette a rendelésüket, majd mindkettejüknek töltött egy kevés fehérbort. Hannah közben mosolyogva nézte, ahogy a gyerekek egy fűzfa ágára kötött kötélen belendülnek a folyó fölé, majd a többiek nagy ujjongása közepette belepottyannak a vízbe.

– Ilyet mi is játszottunk a nővéreimmal – mondta. – Hát ti?

– Mi nem – rázta a fejét Laurent. – Mi mindig a nagyszüleinknél töltöttük a nyarat, Párizsban.

– Párizsban? – Hannah csodálkozva könyökölt az asztalra. – Azt hittem, nyáron a párizsiak is mind vidékre menekülnek.

– Tudod, a nagyszüleim beköltöztek a fővárosba, amikor apám átvette a céget, mert nagypapa nem nagyon értett egyet apám vezetési stílusával és döntéseivel. És amikor tízéves lehettem, megkérdeztem az öreget, nem utazhatnánk-e hozzájuk a nyári szünetben.

– A szüleid nem bánták?

– Szerintem a szüleim észre sem vették, hogy nem vagyunk otthon.

Ez azért elég furcsa válasz volt. Hannah-nak némi időre volt szüksége, hogy megeméssze.

– No és, hogy tetszett Párizs?

– Nagyon. Nekem is és az öcsémnek is. Olyannyira, hogy ő végül át is ment egy párizsi iskolába, ott fejezte be a tanulmányait.

Laurent maga is meglepődött, hogy ennyit mesél Hannah-nak a családjáról. Ilyesmit régebben sosem csinált. Talán azért ilyen beszédes, mert most itthon van, Cognac tartományban? A hely felidézte a régi emlékeket, és ismét tudatosult benne, milyen rútul elárulták annak idején a szülei.

– Tudod – tette hozzá elgondolkodva –, elég kaotikus volt akkoriban a családi életünk. Mivel én voltam az idősebb, próbáltam vigyázni François-ra, amennyire tudtam.

Hallgattak egy darabig, aztán Hannah megjegyezte, milyen kár, hogy Laurent nem volt jelen az egy héttel ezelőtti londoni polgári esküvőn.

– Az öcséd elég csalódottnak látszott – tette hozzá.

– Nem tudtam elmenni. Egy ázsiai reklámkörúton népszerűsítettem az új termékünket – mentegetőzött a férfi.

– Szerintem inkább arról lehet szó, hogy képtelen voltál leküzdeni az esküvőkkel szembeni ellenérzéseidet – szúrta oda Hannah.

– Nos, nem tagadom, ebben is van némi igazság. De még mielőtt pálcát törsz fölöttem, emlékeztetnélek, hogy önként jelentkeztem François esküvői tanújának az itthoni ceremóniára. No és te? Mit szóltál, amikor Lara felkért, hogy add össze őket?

– Megtiszteltetésnek éreztem, természetesen. Miért, mit gondoltál?

– Nos, én csak... Ami azt illeti, kicsit furcsállom ezt az egészet. Tényleg párokat szeretnél összeadni a jövőben? Hogy tudod ezt a tevékenységedet összeegyeztetni az igazi munkáddal?

Egy másodperccel később megjelent a pincér az előételeikkel, így Hannah-nak nem kellett válaszolnia. A lány avokádós lazacsalátát kért, Laurent pedig carpacciót.

Néhány percig csendben táplálkoztak, aztán Hannah letette a villát, és így szólt:

– Azért szeretek párokat összeadni, mert úgy érzem, ilyenkor valami fontos dolgot csinálok. Komoly hatást gyakorolok az emberek életére. Pozitív hatást. És ettől hasznosnak érzem magam.

A férfi is letette az evőeszközeit, és ránézett.

– Sajnálom, hogy fájdalmat okoztam neked.

– Rég volt – felelte Hannah, és hátradőlt a széken. Még mindig a folyót nézte. A gyerekek épp szedelődöztek. – Már nem számít.

– Csak azért mondom, mert nyilván később is gyakran találkozunk majd. Ígérem, soha többé nem foglak bántani.

– Nem ám, mert nem tudsz! – csattant fel fojtott hangon Hannah. – Egy év telt el azóta, hogy kirúgtál, Laurent. Rég túl vagyok rajtad, szóval ne reménykedj, már nem vagy semmiféle hatással az életemre!

3. FEJEZET

Másnap Laurent a marketingigazgató gondjaira bízta az ügyfelet, aztán az irodájába sietett. Mila, a titkárnője bocsánatkérően mosolygott rá az asztala mellől. Laurent csak intett neki, hogy nem baj, amiért kihívta a tárgyalásról. Ismerte az apját, tisztában volt vele, milyen makacs tud lenni. Amikor belépett az irodába, az ajkába harapott, nehogy hangosan felnyögjön a látványtól, amely fogadta. Az apja ugyanis az ő íróasztala mögött ült, és a papírjai között lapozgatott. Ó, te jó ég, mikor fogadja el végre, hogy már a fia vezeti a céget?!

– Laurent! – Az idősebb férfi ferde mosolyt villantott rá, amikor észrevette. Ez is a tíz hónappal ezelőtti agyvérzés következménye volt. – Már azt hittem, nem is jössz.

Laurent próbálta elfojtani az ingerültségét.

– Az AML légitársaság igazgatótanácsával tárgyalunk éppen, akik, mint tudod, régi ügyfeleink. Csak éppen az elmúlt években eléggé elhanyagoltuk őket, így most szóba került, hogy új beszállítót keressenek. Ezt próbálom megakadályozni. Remélem, nem baj.

A két férfi harciasan egymásra bámult, de nem sokkal később valaki halkán megköszöri a torkát. Laurent meglepetten megfordult, és meglátta Hannah-t.

A tegnapi vacsorát követően nem sokat beszéltek. Ma reggel pedig Laurent nagyon korán eljött a kastélyból, ám még mielőtt munkába indult volna, írt egy levélkét Hannah-nak, hogy nyugodtan kimerészkedhet, mert Bleu-re mostantól a szomszédos birtokon lakó barátja, Philippe vigyáz.

– Eljöttem, és megmutattam Hannah-nak a kastélyt – mondta szemrehányóan az apja. – Ha már te nem törődsz a vendégünkkel, valakinek csak meg kell mutatnia, mit jelent az igazi vidéki vendégszeretet. Viszont anyád kérésére még ma délben haza kell mennem, hogy segítek neki az esküvői előkészületekben. Úgyhogy arra akartalak megkérni, vidd el Hannah-t ebédelni, légy szíves.

– Ugyan, nem szükséges, egyedül is be tudok ülni valahová – hárította el az idős férfi kedves ötletét Hannah. – Nem akarom Laurent-t feltartani, biztos rengeteg a dolga.

– Nagyon szívesen elviszlek ebédelni – ajánlotta fel sietve Laurent. – Úgyis muszájennem valamit.

– Akkor menjünk! – derült fel Antoine Bonneval arca. – Idehívtam François-t és Larát, hogy hazafuvarozzanak. Már odalent vannak, szóval ha találkozni akartok velük, siessetek!

Kiérve az épületből Laurent már messziről észrevette az öccsüket, akik összeölelkezve sugdolóztak és kuncogtak, ahogy a fiatal párok szoktak.

– Nézd csak! – bökte oldalba az idősebbik fiát Antoine. – Hiába, szép dolog a szerelem.

Laurent a szemét forgatta. Szerelem? Ugyan mit tud arról az apja? Vagy lehet, hogy az öreg minden nőbe, akivel az anyját megcsalta, szerelmes volt? Laurent kamaszkorában meg volt győződve róla, hogy a szülei házassága már csak papíron létezik, mert egyikük sem vette komolyan a házastársi hűség parancsát. De valahogy mégis mindig visszataláltak egymáshoz. Sőt mostanában, az apja sztrókja óta mintha sokkal szorosabbá és bizalmasabbá vált volna a kapcsolatuk, mint eddig bármikor.

A szeme sarkából Hannah-t kezdte figyelni, és látta, hogy amikor Lara észrevette őt, azonnal megindult feléje. Végül már futottak egymáshoz, kacagva ölelkeztek össze, és egymás szavába vágva mesélték, mi minden történt velük az elmúlt időszakban.

Laurent vegyes érzésekkel nézte őket. Nem emlékezett rá, hogy Hannah valaha is ilyen oldott és derűs lett volna a társaságában. Aminek nyilvánvalóan ő az oka. A lány megérezte, hogy Laurent nem az a fajta, akivel boldog lehet.

Miután Lara, François és Antoine elhajtottak, Laurent egy perc türelmet kért Hannah-tól. Aztán eltűnt az épület mögött, és nem sokkal később egy kis olasz robogóval, egy fehér Vespával meg két bukósisakkal tért vissza.

Az egyiket átnyújtotta a lánynak.

– Muszáj sietnünk – magyarázta –, mert kettőtől tárgyalásom van. A Vespával gyorsan odaérünk, és nem lesz gondunk a parkolással.

Hannah kelleetlenül felült a férfi mögé a robogóra. Nem úgy tervezte, hogy vele tölti az ebédidőt, sőt. Igazából az volt a cél, hogy lehetőleg kitérjen Laurent útjából, de ez a jelek szerint nemigen sikerült.

Legalább nadrág van rajtam, gondolta, és igyekezett a lehető legtávolabb húzódni a motoron a férfitől. De az első éles kanyarban meggondolta magát: ijedtében jó szorosan átkulcsolta Laurent derekát.

Hamar beértek az óvárosba. A férfi gyakorlattan vezetett a macskaköves utcákon a jókora, impozáns, homokkő épületek, díszes kapuk előtt. Szép számmal voltak éttermek is arrafelé, melyek napernyőkkel védték vendégeiket, a turistákat és az ebédelni kiugró helyieket egyaránt.

Végül egy sajtszaküzlet előtt álltak meg. Csak Laurent ment be, aki hosszan válogatott és vitatkozott a szép, szőke eladónővel. Aztán visszaszálltak a robogóra, maguk mögött hagyták az óvárost, és a folyópart felé vették az irányt. Odaérve a férfi egy citromfa árnyékában leterített egy kockás plédet, majd csodás ebédet tálalt Hannah-nak: többféle sajtot, gyümölcsöt, előre felszeletelt friss bagettet, amihez hűtött ásványvizet kínált.

Hannah elismerően elmosolyodott, értékelte a férfi gesztusát.

– Nagyon szép itt – állapította meg, miután Laurent átnyújtott neki egy szelet bagettet, rajta egy szelet aromás camembert-t.

Laurent elvigyorodott.

– Örülök, hogy tetszik. Tudtam, hogy rajongsz a piknikekért.

A lány megkóstolta a sajtot, élvezte krémes állagát és dióra emlékeztető ízét.

– Vettél még valamit? – kérdezte a papírzacskó felé pillantva.

– Semmi olyasmit, ami bánthatná az orrodát, ígérem – nevetett Laurent.

– Képzeld, néha még most is félve nyitom ki a hűtőmet – mesélte a lány.

– Egy teljes évvel az utolsó találkozásunkat követően? Az meg hogy lehet? – Laurent előrehajolt, és a térdük kicsit összeért. Hannah hátrahőkölt.

– Vannak félelmek, amik nehezen múlnak el – felelte.

Laurent újabb kenyérszeletet kent meg, ezúttal egy darabka brie-vel, de a lány megrázta a fejét. Hirtelen zavarni kezdte ez az egész jelenet, túl bizalmasnak, túl intimnek érezte.

– Félsz a kutyáktól, a bűdös sajtoktól... Van még valami más is? – érdeklődött a férfi.

– Nos, néha a repüléstől. Amikor rázkódik a gép a turbulencia miatt. És most, amikor idefelé jöttem, bőven kijutott a rázkódásból. Attól féltem, ütött az utolsó óram. És közlöm, hogy nem én féltem a legjobban. A mellettem ülő utas például teljesen pánikba esett, és könyörgött, hadd fogja meg a kezem. Képzeld el egy életerős, harmincas férfit, aki ráadásul nem is lehet túl ijedős, mert tűzoltó a foglalkozása, és ott remeg, mint a nyárfalevél. Csak miután megnyugodtak a légköri viszonyok, akkor engedte el a kezemet.

Laurent kételkedve rázta a fejét.

– Nyilván rájátszott egy kicsit. Azért csinálhatta, hogy beszédbe elegyedhessen és flörtölhessen veled. Te meg bedőltél az ócska trükkjének.

Hannah úgy döntött, nem reagál a megjegyzésre.

– Nagyon tetszett a kastélytúra ma délelőtt – váltott témát gyorsan. – Édesapád nagyon kedves volt, mindent megmutatott, és még egy csomó érdekes anekdotát is elmondott. Remekül szórakoztam.

– Ó, igen, apám bűbájos tud lenni a szép, fiatal hölgyek társaságában – állapította meg szenvtelenül a férfi.

– Nem tudom, hogy az én társaságomat értékelte-e annyira, vagy inkább azt, hogy elmenekülhetett az esküvői lázban égő édesanyád mellől – kuncogott Hannah.

Laurent nem felelt, és a lánynak eszébe jutott, milyen problémás a kapcsolata a szüleivel. Amikor Antoine-t szélütés érte, ők még együtt voltak Laurent-nal. Hannah azonnal elindult hozzá, amikor

a hírt meghallotta, de mire odaért, a férfi már teljesen összepakolt, és a taxit várta. Csak futó csókkal búcsúztak el egymástól, és attól fogva minden megváltozott köztük. Laurent roppant távolságtartó lett, és feltűnően gyakran járt haza, Cognacba.

– Apád említette, a legnagyobb félelme az, hogy többé nem fog tudni autót vezetni – jegyezte meg a lány, próbálva életben tartani a társalgást.

– Na igen, az tényleg súlyosan érintené.

– Persze, mert így elveszítené a szabadságát.

Laurent hátrahajtotta a fejét, és felnézett a fölöttük magasodó fa koronájára.

– De továbbra is megnehezítheti a körülötte élők életét.

Antoine sztrókja után Hannah felajánlotta Laurent-nak, hogy elkíséri Cognacba, ám a férfinak nem tetszett az ötlet. Hannah-nak fáj az elutasítás, és az is rosszul érintette, hogy Laurent mindinkább kirekesztette az életéből. Most, miután látta a családi kastélyt és a cég pompás irodaházát, kezdte érteni, miért gondolta úgy a férfi, hogy itt nincs hely az ő számára.

– Hogyan? – kérdezte, miután megköszörülte a torkát.

Laurent elnyúlt a pokrócon, hosszú lábát kinyújtotta.

– Úgy, hogy nem tudja elfogadni, már nem ő a cég vezetője. De ez csak egy példa. Még sorolhatnám...

– Nem kaphatna másik pozíciót?

– Hogy folyton belekötögyön a dolgaimba? Nem, köszönöm, abból nem kérek.

Ahogy elfeküdt mellette, Laurent váratlanul közel került hozzá, és ez megmagyarázhatatlan nyugtalansággal töltötte el a lányt. Ő is fészkelődni kezdett.

– De a tapasztalata akár hasznos is lehetne a vállalatnak, nem?

Laurent elgondolkodva ránézett, és pillantása megpihent a lány ezüst nyakláncán.

– Ez új? Nem emlékszem rá régebről.

A hangja mély volt, és bársonyos, Hannah pedig nagyot nyelt idegességében.

– A télen Indiában voltam, ott vettem.

– Teljesen egyedül utaztál el Indiába?

– Igen, de ott ismerősökkel találkoztam. – Hannah kicsit távolabb húzódott. Idegesítette a bizsergés, amit a férfi közelsége előidézett benne. – A jógaoktatóm, Kim Ackermann tartott ott egyhetes kurzust, amin mindenképpen szerettem volna részt venni, így ott töltöttem a szilvesztert megelőző néhány napot. Már kezdett az idegeimre menni az itthoni esős időjárás, úgyhogy az utolsó pillanatban döntöttem az utazás mellett.

Nem kötötte a férfi orrára, hogy kizárólag a jóga mentette meg attól, hogy a szakításukat követően becsavarodjon.

– Kell lennie a cégednél valamilyen feladatnak, amit édesapád is elláthatna, anélkül hogy keresztbe tenne neked.

Laurent megdörgölte az állát.

– Apám kis híján csődbe vitte a céget – felelte nyugodtan. – Szóval én nem erőltetném, hogy újra beleavatkozzon a vállalat ügyeibe.

– Ó, ezt nem tudtam!

– Honnan is tudhattad volna?

– Gondolom, nem nagyon elrugaszkodott feltételezés, hogy feszült a viszony kettőtök között.

Laurent felnevetett.

– Nagyon finoman fogalmaztál. És látom, teljességgel értetlenül állsz a dolog előtt. El sem tudod képzelni, milyen lehet, hiszen neked remek a kapcsolatod a szüleiddel.

Fájdalom bujkált a hangjában, valami fura esendőség és csalódottság, aminek hallatán Hannah-nak elszorult a szíve.

– Sajnálom, hogy nálatok nem így van. Biztosan az is rátesz egy lapáttal a feszültségekre, hogy most te ülsz Antoine helyén az igazgatótanácsban. Tudod, a munkám révén gyakran kerülök kapcsolatba családi vállalkozásokkal, és sokszor tapasztalok konfliktust a vezetőségben, különösen olyankor, ha a fiatalabb generáció éppen átveszi a stafétabotot az idősebbektől. Az öregeknek

nehéz kiengedniük a kezükből az irányítást, a fiataloknak meg nehéz tanácsot kérniük olyankor, ha akadályokba ütköznek.

– A mi ellentéteink nem azért alakultak ki, mert nem akarom megfogadni apám tanácsait – robbant ki a férfiből. – Már évek óta fennállnak. – Rövid szünetet követően hozzáfűzte: – Tudod, gyerekkoromban elég érdekes volt a családi életünk. Mindkét szülőm szeretőket tartott.

– Ez komoly? – Hannah elképedve meredt rá.

– Gondolod, hogy viccelnék ezzel?

A férfin látszott, hogy megviselte a dolog. Nem is csoda, hiszen olyan fiatal volt még. Hannah őszintén megsajnálta. Ugyanakkor meglepte, hogy Laurent ilyen bizalmas dolgokat közölt vele.

Előrehajolt, és vigasztalóan megérintette a vállát.

– Nagyon nehéz lehetett neked.

Laurent összerezett. Maga sem értette, miért kezdett erről beszélni, hiszen soha senkinek nem teregette még ki a családi szennyest. Hogy miért pont Hannah-nak öntötte ki a szívét, akivel éppenséggel meg akarta őrizni a három lépés távolságot, az végképp érthetetlen. Jó lesz, ha kicsit visszavesz, és próbálja csökkenteni a dolog súlyát.

– Tudod, nálunk otthon mindig elég nagy volt a zűrzavar. Ezért is volt olyan jó, hogy a nagyszüleink hosszú távon befogadtak bennünket. Mindig is bátorítottam az öcsémet, hogy költözzön végleg a nagyiékhoz.

– És te miért nem maradtál velük végleg?

– Úgy éreztem, haza kell mennem. Azt reméltem, meg tudom győzni apámat, hogy mihamarabb átadja nekem a cég vezetését. – Laurent a maradék sajt után nyúlt, és becsomagolta. Ő maga is most jött rá: nem ez volt a valódi oka annak, hogy mindig visszatért Cognacba. Hanem az, hogy nem akarta egyedül hagyni az anyját, aki mindig nagyon elveszett volt, ha az apja nők után futkosott.

– Tizenhat éves korom óta dolgozom a családi vállalatnál, minden részlegen és osztályon megfordultam, a lejárólégtől kezdve a raktárig és a könyvelésig. Fontos volt számomra, hogy mindenhez értsek egy kicsit, és átlássam a cég működését. Kértem apámtól, hogy bízjon rám komolyabb feladatokat, de ő nemet mondott, én meg erre elhagytam a *Bonneval Cognacot*, és Párizsba, majd Londonba mentem dolgozni. Az, hogy most én vagyok az első számú vezető, az kizárólag apám szelűtésének köszönhető. Amikor kórházba került, többé nem tiltakozhatott.

Laurent felállt, elpakolta a maradékot, a szemetet pedig kidobta egy közeli kukába. Mire visszatért, Hannah már a Vespán ült.

– No és, hogy tetszik az ügyvezetői szerepe? – kérdezte kedvesen, miközben a férfi felé nyújtotta a sisakját.

Ez volt az első alkalom, amikor Laurent-nak valaki feltette ezt a kérdést.

– Nagyon! Már egy csomó fontos újítást bevezettem, és felvettem új embereket, akik ugyanolyan éhesek a sikerre, mint én. Remek csapat jött létre, melynek segítségével még könnyebb lesz első osztályú terméket előállítani. – Lelkesedés áradt a hangjából, nyilvánvalóan szerette a munkáját, és elégedett volt a vezetése alatt született eredményekkel.

– Ezt örömmel hallom – bólintott a lány. – Egyvalamit viszont nem értek. Miért nem meséltél nekem soha a gyerekkorodról, amikor még együtt voltunk?

– Nem is tudom. Valahogy nem volt rá alkalom. – Ebben is lehetett némi igazság, de a valódi ok inkább az volt, hogy Laurent úgy gondolta, a lány nem értené meg. Úgy vélte, olyasvalaki, aki szerető, összetartó családból jön, úgysem értené meg az ő problémáit.

– Most mégis elmondtad.

– Tudod, annak idején Londonban nem voltam csúcsformában. Megviselt, hogy apámnak nem kell a segítségem. És nem is akartalak téged terhelni a gondjaimmal. Aztán meg, amikor apám beteg lett, csak még pocsékabbul éreztem magam a bőrömben. Egyre biztosabban láttam, hogy soha nem tudom megadni neked, amire a legjobban vágysz.

– Ezzel mindig is tisztában voltam, Laurent, hidd el. És ha jól emlékszem, soha nem is kértem tőled olyasmit, amit ne tudtál volna megadni nekem. Különben kicsit sem hiányzik London? Jól

érezd magad itt, Cognacban?

Laurent habozni látszott, de a jelek szerint őszintén válaszolt.

– Igen, de nem is csoda, hiszen ez az otthonom. Itt születtem, a *Bonneval Cognac* a családi örökségem. Mindent megteszek, hogy a cégünk újra piacvezető legyen. – Megdörgölte a tarkóját, leginkább pótcselekvésként, mert valójában a lány arcát szerette volna megsimogatni. – Azért persze van pár dolog Londonban, ami hiányzik. De nem bántam meg, hogy hazajöttem – tette hozzá.

– Azt mondd, jól tetted, hogy hazajöttél, mert a *Bonneval Cognac* az örökséged. De gondoltál már arra, te kire fogod hagyni a céget, ha nem változik a véleményed a házasságról?

– Ez a téma igazából nem nagyon érdekel. Számomra a jelen a fontos, az, hogy ma jól menjenek a dolgok. Hogy a cég felvirágozzon, és ismét az első legyen a minőségi konyakot gyártó vállalatok között. Nem igazán izgat, hogy ha én már nem tudom vinni az ügyeket, ki örökli a posztomat.

– Fura. Az öcséd annyira várja már az esküvőt, és Lara szerint nagyon szeretne gyereket is... Hogy lehet két testvér ilyen különböző?

Laurent vágott egy grimaszt.

– Szerintem arról van szó, hogy különböző következtetéseket vontunk le ugyanazokból a történésekből. Már említettem, milyen zűrzavaros életünk volt gyerek-és kamaszkorunkban. François nézetem szerint így próbálja megteremteni önmaga számára a harmóniát és a biztonságot.

– Nem hinném, hogy csak erről van szó. – A lány nevetve rázta meg a fejét. – Némi cinizmust érzek ebben a magyarázatban. Kicsit sem hiszel a szerelemben, ugye?

– Miért, mi másért akarna nőszülni, ha nem a biztonságért?

– Például mert Larával közös álmaik vannak, amelyeket közösen szeretnének megvalósítani. Szeretnének egymás támaszai lenni jóban-rosszban. Folytassam a felsorolást, vagy ennyivel is megelégszel?

– És mi lesz, ha rosszul sikerül a házasság? Ha megbánják, hogy összekötötték az életüket?

Hannah megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Ez azért nem törvényszerű, ugye tudod?

– De azért könnyen előfordulhat. A francia házasságok több mint egyharmada válással végződik. A lány rábámult Laurent-ra.

– Tudod mit? – kérdezte élesen. – Menjünk! Vissza kell mennem a kastélyba, hogy előkészítsem az esküvő mai próbáját.

Laurent biccentett, és átlendítette hosszú lábát a robogón.

Elindultak. Amikor átzötyögtek az óvároson, a férfi meghallotta a háta mögül Hannah hangját:

– Talán egy nap te is megtalálod azt a lányt, aki miatt megváltozik a véleményed a házasságról.

4. FEJEZET

Hannah kibámult az étkező ablakán, és a kastély kivilágított, csábítóan kék úszómedencéjét nézte. Közben kelleetlenül csúszkált a székén, mert nagyon melege volt. Legszívesebben kirohant volna, hogy meztelenül beleugorjon a hűs vízbe. Szerette volna lemosni magáról ennek az eseménydús és elviselhetetlenül forró napnak az emlékét.

Nagyon fáradt volt, aminek lehetett némi köze ahhoz is, hogy egész este franciául kellett beszélnie. És sajnos ettől most sem menekülhetett: jobbról ugyanis Nicolas Couillaud ült mellette, a Bonneval család egyik régi üzleti partnere, balról pedig François egyik barátja még a gimnáziumi időkből. Mindkét férfi folyamatosan beszélt hozzá, Hannah pedig kétségbeesetten próbált társalogni hiányos franciatudásával.

Mellesleg nemcsak a hőség és a francia társalgás viselte meg, hanem a félelem is. Az iménti esküvői próba sajnos nem úgy sikerült, mint Hannah szerette volna. Először is túl sok idő ment el várakozásra, a két örömapa ugyanis elkésett, mindketten ott ragadtak egy borkóstolón. Ráadásul Laurent sem a jókedvével tűnt ki aznap este. Mindvégig komor pillantásokat vetett Hannah felé, amivel csak fokozta a lány feszültségét.

Mi lesz, ha holnap sem akar sikerülni semmi? Ha nem jön létre a varázslat? A szertartásvezető olyan, mint egy nagy zenekar karmestere: ő adja meg az egész esküvő alaphangját. Mi lesz, ha felsül, kétszáz vendég és a legjobb barátnője előtt? No és persze Laurent előtt...

Körbehordozta tekintetét a vendégkoszorún. Senkinek sem akaródzott távozni, pedig a vacsora már vagy egy órája véget ért. Vajon észrevennék a többiek, ha felmenne a szobájába, hogy holnapra gyakorolja kicsit a beszédét?

Lara és François mintha máris megfeledeztek volna a balul sikerült próbáról. Izgatottan beszélgettek a vendégeikkel, akik a világ minden részéről érkeztek az esküvőre.

Hannah-nak hirtelen az az érzése támadt, mintha ő meg Laurent lennének a két magányos, komor sziget a vidáman nevetgélők óceánjában. Aztán látta, hogy a férfit megszólítja Stella, Lara húga, egy ragyogóan szép, huszonnégy éves lány, aki igazán nagyon csinos volt testére simuló, piros ruhájában.

Hannah vegyes érzésekkel nézte őket. Vajon csak képzelet, vagy Laurent tényleg egész este kerülte őt? Mintha máris megbánta volna, hogy a piknik alatt a bizalmába avatta.

Lehunyta a szemét egy pillanatra, és végtelen kimerültséget érzett. Nemcsak a ma végzett munka és a kellemetlenségek fárasztották el, hanem ez az elegáns környezet és a szemérmetlen gazdagság is. A pompásan megterített asztal, a kulturáltan társalgó vendégek. Idegennek érezte magát köztük.

Leginkább mégis az zavarta, mennyire vonzódik még mindig Laurent-hoz. Talán még jobban, mint annak idején, hiszen mióta itt van, fontos dolgokat tudott meg a férfiről, és ez nagyon kellemetlenül érintette. Mármint a vonzalom erősödése. Ugyanis pont az ellenkezőjére számított.

Mivel ez volt az esküvő előtti utolsó éjszaka, a hagyományoknak megfelelően Lara és François külön aludtak. Larát egész családjával egyetemben a Bonneval házaspár otthonában szállásolták el. Hannah maga is szívesen velük tartott volna, de sajnos több ágy már nem állt ott rendelkezésre, így maradnia kellett a kastélyban.

Hannah felnézett, és észrevette, hogy Laurent aggodalmas arccal bámulja. Aztán hirtelen felállt, és egyszerre minden szempár rá szegeződött. Olyan magabiztosság és határozottság sugárzott belőle, hogy egyszerűen nem lehetett figyelmen kívül hagyni.

– Köszönjük, hogy eljöttek ma este, remélem, nagyon jól érezték magukat. De mivel elég későre jár, és holnap nagy nap lesz, lassan ideje nyugovóra térni.

Sokan helyeslően bólogattak, a nők a táskájuk után nyúltak.

Ekkor azonban felkiáltott a vőlegény.

– Igyunk meg egy búcsúitalt a teraszon!

Laurent összeráncolta a homlokát.

– Holnap még ihatunk eleget. Most inkább pihenjük ki magunkat.

– Ugyan már, egy ital igazán semmiség! – erősködött az öccse.

A vendégek kíváncsian forgatták a fejüket, várták, mi lesz. Hannah gondolkodás nélkül felállt, és megpróbálta elvenni a helyzet életét.

– Mint a holnapi nap egyik fő szervezője, Laurent-nak adok igazat. Azt szeretném, ha senki nem ázna el, és holnapra mindenki jól kialudná magát. – Aztán rámosolygott François-ra: – Elvárom, hogy táncolj velem holnap este, ugye tudod?

– Már alig várom! – vigyorgott a férfi.

– Jól van, akkor a mai mulatságot ezennel berekesztem. Kívánok mindenkinek jó éjszakát!

Azzal kisietett az étkezőből. Amikor vetett egy pillantást hátra, akkor vette észre, hogy Laurent figyel. És közben elég fancsali képet vág, mintha nem örülne az ő hirtelen távozásának.

Laurent Hannah ajtaja előtt állt, és már emelte a kezét, hogy bekopogjon. Aztán hirtelen leengedte, de csak hogy rövid habozás után mégis megkocogtassa az ajtót. Hannah néhány másodperccel később már ki is nyitotta. Laurent ismét megállapította, milyen csinos ebben a nyakpántos, levendulaszínű nyári ruhában. A kezében néhány teleírt lap volt, és csodálkozva nézett a férfira.

– Gyere ki! – mondta neki Laurent. – Mutatni akarok valamit.

Hannah a fejét rázta.

– Sajnálom, de még nem vagyok készen. Van pár dolog, amit meg kell csinálnom holnapra.

– Ugyan, biztosan ezerszer átnézted már a beszédedet! Gyere, ezt tényleg látnod kell! Ha valami, ez segít majd lenyugodni...

– Teljesen nyugodt vagyok, köszönöm.

A férfi erre bement a szobába, ledobta a zakóját és meglazította a nyakkendőjét.

– Hát te meg mi az ördögöt csinálsz? – lepődött meg Hannah.

– Semmit. Levetkőzöm, mert melegem van. Most pedig bizonyítsd be nekem, hogy nyugodt vagy, mégpedig oly módon, hogy velem jössz.

Hannah sóhajtott egy nagyot, bevitte a papírjait, aztán tűsarkain olyan gyorsan száguldott ki a szobából, hogy Laurent alig győzte követni. Odalent csönd volt a kastélyban, egy lelket sem lehetett látni. Kérve a férfi ment elől, és odavezette Hannah-t a kastélyhoz tartozó gazdasághoz. Egyenesen a tyúkólba tartott, melynek tompán megvilágított előterében Hannah halk csipogásra lett figyelmes. Az egyik sarokban, szalmán üldögélt a kotlós, körülötte hét kis aranyló puha gombóc bóklászott.

– Ó, de édesek! – Hannah azonnal lekuporodott a fészek mellé. – Most keltek ki?

– Néhány órája. – Laurent a lány mellett állt, és próbálta nem Hannah hátát bámulni, amelyet szinte teljesen szabadon hagyott a ruha. Nyelt egy nagyot, és gyorsan zsebre dugta a kezét.

A lány felállt.

– Tényleg édesek, de nem értem, miért akartad, hogy megnézzem őket.

– Emlékeztem rá, hogy anyukád folyton újszülött állatkák fotójával bombázott, és hogy mennyire szeretted ezeket. Reméltem, hogy ha megnézed a csibéket, kicsit oldódik a holnapi nap miatti szorongásod.

– Gondolod, hogy szoronganom kellene? – kérdezte kissé élesen a lány.

– Nem. Hát épp ez az! Játszva végigcsinálod a holnapi napot. – A férfi egy darabig nézte a kiscsirkéket, amelyek még mindig a kotlós körül csipegettek. Aztán megint Hannah-ra emelte a tekintetét. – Remek leszel, ebben egészen biztos vagyok.

A lány először elvörösödött, azán tétován elmosolyodott, és kiment a tyúkólból. Odakint megállt, és körülnézett az udvaron, ahol azonban csak egy ütött-kopott traktor árválkodott.

– Úgy látom, már nem gazdálkodtok.

– Nagypám idejében még virágzott a gazdaság, azán apám felszámolta, én meg most akarom